Käesolev tekst on üksnes dokumenteerimisvahend ning sel ei ole mingit õiguslikku mõju. Liidu institutsioonid ei vastuta selle teksti sisu eest. Asjakohaste õigusaktide autentsed versioonid, sealhulgas nende preambulid, on avaldatud Euroopa Liidu Teatajas ning on kättesaadavad EUR-Lexi veebisaidil. Need ametlikud tekstid on vahetult kättesaadavad käesolevasse dokumenti lisatud linkide kaudu

►B

NÕUKOGU DIREKTIIV (EL) 2016/1164,

12. juuli 2016,

millega nähakse ette siseturu toimimist otseselt mõjutavate maksustamise vältimise viiside vastased eeskirjad

(ELT L 193, 19.7.2016, lk 1)

Muudetud:

		Euroopa Liidu Teataja		
		nr	lehekülg	kuupäev
►M1	Nõukogu direktiiv (EL) 2017/952, 29. mai 2017	L 144	1	7.6.2017

▼B

NÕUKOGU DIREKTIIV (EL) 2016/1164,

12. juuli 2016,

millega nähakse ette siseturu toimimist otseselt mõjutavate maksustamise vältimise viiside vastased eeskirjad

I PEATÜKK

ÜLDSÄTTED

▼M1

Artikkel 1

Kohaldamisala

1. Käesolevat direktiivi kohaldatakse kõigi nende maksumaksjate suhtes, kellel on ühes või mitmes liikmesriigis kohustus tasuda äriühingu tulumaksu, sealhulgas kolmanda riigi maksuresidendist üksuse ühes või mitmes liikmesriigis asuvate püsivate tegevuskohtade suhtes.

2. Artiklit 9a kohaldatakse samuti kõikide üksuste suhtes, mida liikmesriik käsitab maksustamise eesmärgil läbipaistvatena.

▼B

Artikkel 2

Mõisted

Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

1) „laenukasutuse kulu” – intressikulu igasuguse võlakohustuse puhul, muud kulud, mis on majanduslikult samaväärsed rahaliste vahendite kaasamisega seoses tekkinud intressi ja kuluga, nagu on määratletud siseriiklikus õiguses, sealhulgas, kuid sellega piirdumata, maksed kasumiosaluslaenude alusel, sellistelt instrumentidelt nagu vahetusvõlakirjad ja nullkupongvõlakirjad kogunenud arvestuslik intress, alternatiivsete rahastamiskokkulepete, näiteks islamipärase rahastamise alusel saadud summad, kapitalirendi maksete rahastamiskulude osa, seotud vara bilansilise väärtusega hõlmatud kapitaliseeritud intress või kapitaliseeritud intressi amortisatsioon, asjakohasel juhul siirdehindade kohase rahastamise tootluse põhjal arvutatud summad, tingliku intressi summad üksuse laenukasutusega seotud tuletisinstrumentide või riskimaanduskokkulepete alusel, teatav vahetuskursikasum või -kahjum seoses laenukasutuse ja rahaliste vahendite kaasamisega seotud instrumentidega, rahastamiskokkulepete garantiitasud, korraldustasud ja samalaadsed rahaliste vahendite laenamisega seotud kulud;

2) „ülejääv laenukasutuse kulu” – summa, mille võrra maksumaksja mahaarvatav laenukasutuse kulu ületab intressitulu ja muud majanduslikult samaväärset maksustatavat tulu, mida maksumaksja saab vastavalt siseriiklikule õigusele;

3) „maksustamisperiood” – majandusaasta, kalendriaasta või mis tahes muu maksustamise eesmärgil asjakohane periood;

▼B

4) „sidusettevõtja” –

a) üksus, milles maksumaksjal on otsene või kaudne osalus, mis on vähemalt 25 protsenti hääleõigusest või kapitalist, või mille kasumist tal on õigus saada vähemalt 25 protsenti;

b) füüsiline isik või üksus, kellel on maksumaksjas otsene või kaudne osalus, mis on vähemalt 25 protsenti hääleõigusest või kapitalist, või kellel on õigus saada vähemalt 25 protsenti selle maksumaksja kasumist;

Kui füüsilisel isikul või üksusel on maksumaksjas ning ühes või enamas üksuses otsene või kaudne osalus, mis on vähemalt 25 protsenti, käsitatakse kõiki asjaomaseid üksusi, sealhulgas maksumaksjat, samuti sidusettevõtjatena.

▼M1

Artiklite 9 ja 9a kohaldamisel:

a) kui ebakõla tekib käesoleva artikli punkti 9 esimese lõigu alapunktide b, c, d, e või g alusel või kui artikli 9 lõike 3 või artikli 9a alusel nõutakse kohandamist, siis muudetakse sidusettevõtja määratlust nii, et 25 protsendi nõue asendatakse 50 protsendi nõudega;

b) käsitatakse, et isik, kes tegutseb üksuse hääleõiguse või kapitaliosaluse osas koos teise isikuga, osaleb selle üksuse mis tahes hääleõiguses või kapitalis, mis kuulub teisele isikule;

c) tähendab sidusettevõtja ka üksust, mis kuulub samasse finantsaruandluse eesmärgil konsolideeritud kontserni nagu maksumaksja, ja ettevõtjat, mille juhtimises omab olulist mõju maksumaksja, või ettevõtjat, mis omab maksumaksja juhtimises olulist mõju;

▼B

5) „finantsettevõtja” – üks järgmistest üksustest:

a) krediidiasutus või investeerimisühing, nagu on määratletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2004/39/EÜ ([1]) artikli 4 lõike 1 punktis 1, või alternatiivse investeerimisfondi valitseja, nagu on määratletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2011/61/EL ([2]) artikli 4 lõike 1 punktis b, või vabalt võõrandatavatesse väärtpaberitesse ühiseks investeeringuks loodud ettevõtja (eurofond) fondivalitseja, nagu on määratletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2009/65/EÜ ([3]) artikli 2 lõike 1 punktis b;

([1]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. aprilli 2004. aasta direktiiv 2004/39/EÜ finantsinstrumentide turgude kohta, millega muudetakse nõukogu direktiive 85/611/EMÜ ja 93/6/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2000/12/EÜ ja tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 93/22/EMÜ (ELT L 145, 30.4.2004, lk 1).

([2]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2009. aasta direktiiv 2011/61/EL alternatiivsete investeerimisfondide valitsejate kohta, millega muudetakse direktiive 2003/41/EÜ ja 2009/65/EÜ ning määruseid (EÜ) nr 1060/2009 ja (EL) nr 1095/2010 (ELT L 174, 1.7.2011, lk 1).

([3]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. juuli 2009. aasta direktiiv 2009/65/EÜ vabalt võõrandatavatesse väärtpaberitesse ühiseks investeeringuks loodud ettevõtjaid (eurofondid) käsitlevate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta (ELT L 302 17.11.2009, lk 32).

▼B

b) kindlustusandja, nagu on määratletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2009/138/EÜ ([1]) artikli 13 punktis 1;

c) edasikindlustusandja, nagu on määratletud direktiivi 2009/138/EÜ artikli 13 punktis 4;

d) tööandjapensioni kogumisasutus, mis kuulub Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2003/41/EÜ ([2]) kohaldamisalasse, välja arvatud juhul, kui liikmesriik on otsustanud nimetatud direktiivi artikli 5 alusel seda direktiivi asjaomase asutuse suhtes kas tervikuna või osaliselt mitte kohaldada, või nimetatud direktiivi artikli 19 lõikes 1 osutatud tööandjapensioni kogumisasutuse esindaja;

e) pensionikindlustusasutused, kes haldavad selliseid pensioniskeeme, mida loetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EÜ) nr 883/2004 ([3]) ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EÜ) nr 987/2009 ([4]) kohaldamisalasse kuuluvateks sotsiaalkindlustusskeemideks, samuti juriidilised isikud, kes on asutatud selliste asutuste investeeringute tegemise eesmärgil;

f) alternatiivne investeerimisfond, mida haldab alternatiivse investeerimisfondi valitseja, nagu on määratletud direktiivi 2011/61/EL artikli 4 lõike 1 punktis b, või alternatiivne investeerimisfond, mida juhitakse kohaldatava siseriikliku õigusakti kohaselt;

g) vabalt võõrandatavatesse väärtpaberitesse ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtja direktiivi 2009/65/EÜ artikli 1 lõike 2 tähenduses;

h) keskne vastaspool, nagu on määratletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 648/2012 ([5]) artikli 2 punktis 1;

i) väärtpaberite keskdepositoorium, nagu on määratletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 909/2014 ([6]) artikli 2 lõike 1 punktis 1;

6) „vara ülekandmine” – toiming, millega liikmesriik kaotab õiguse maksustada ülekantud vara, samas kui vara jääb sama maksumaksja juriidilisse või majanduslikku omandisse;

([1]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. novembri 2009. aasta direktiiv 2009/138/EÜ kindlustus- ja edasikindlustustegevuse alustamise ja jätkamise kohta (Solventsus II) (ELT L 335, 17.12.2009, lk 1).

([2]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 3. juuni 2003. aasta direktiiv 2003/41/EÜ tööandjapensioni kogumisasutuste tegevuse ja järelevalve kohta (ELT L 235, 23.9.2003, lk 10).

([3]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta (EÜ) nr 883/2004 sotsiaalkindlustussüsteemide koordineerimise kohta (ELT L 166, 30.4.2004, lk 1).

([4]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. septembri 2009. aasta määrus (EÜ) nr 987/2009, milles sätestatakse määruse (EÜ) nr 883/2004 (sotsiaalkindlustussüsteemide koordineerimise kohta) rakendamise kord (ELT L 284 30.10.2009, lk 1).

([5]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. juuli 2012. aasta määrus (EL) nr 648/2012 börsiväliste tuletisinstrumentide, kesksete vastaspoolte ja kauplemisteabehoidlate kohta (ELT L 201, 27.7.2012, lk 1).

([6]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. juuli 2014. aasta määrus (EL) nr 909/2014, mis käsitleb väärtpaberiarvelduse parandamist Euroopa Liidus ja väärtpaberite keskdepositooriume ning millega muudetakse direktiive 98/26/EÜ ja 2014/65/EL ning määrust (EL) nr 236/2012 (ELT L 257, 28.8.2014, lk 1).

▼B

7) „maksuresidentsuse üleviimine” – toiming, millega maksumaksja lakkab olemast maksuresident ühes liikmesriigis, omandades maksuresidentsuse teises liikmesriigis või kolmandas riigis;

8) „püsiva tegevuskoha teostatava majandustegevuse üleviimine” – toiming, millega maksumaksja lõpetab oma maksustatava tegevuse ühes liikmesriigis ja alustab seda teises liikmesriigis või kolmandas riigis, olemata selle teise liikmesriigi või kolmanda riigi maksuresident;

▼M1

9) „hübriidne ebakõla” – olukord, mis on seotud maksumaksjaga või artikli 9 lõike 3 osas üksusega, kus:

a) finantsinstrumendi alusel tehtud makse põhjustab mahaarvamise ilma arvessevõtmiseta ning:

i) sellist makset ei võeta arvesse mõistliku aja jooksul ja

ii) ebakõla tuleneb finantsinstrumendi või selle alusel tehtud makse kvalifitseerimise erinevustest.

Esimese alapunkti kohaldamisel käsitatakse finantsinstrumendi alusel tehtud makset mõistliku aja jooksul tulu hulka lisatuna, kui:

i) makse võetakse makse saaja jurisdiktsioonis arvesse maksustamisperioodil, mis algab 12 kuu jooksul pärast maksja maksustamisperioodi lõppu, või

ii) saab põhjendatult eeldada, et makse võetakse makse saaja jurisdiktsioonis arvesse tulevasel maksustamisperioodil ning et maksetingimused on sellised, millistes sõltumatud ettevõtjad omavahel eeldatavasti kokku lepivad;

b) makse, mis on tehtud hübriidüksusele, põhjustab mahaarvamise ilma arvessevõtmiseta ning ebakõla tuleneb erinevustest hübriidüksusele tehtud makse omistamises selle jurisdiktsiooni õigusaktide kohaselt, kus hübriidüksus on asutatud või registreeritud, ning selles hübriidüksuses osaleva mis tahes isiku jurisdiktsiooni kohaselt;

c) makse, mis on tehtud ühe või enama püsiva tegevuskohaga üksusele, põhjustab mahaarvamise ilma arvessevõtmiseta ning see ebakõla tuleneb erinevustest peakontori ja püsiva tegevuskoha vahel või sama üksuse kahe või enama püsiva tegevuskoha vahel tehtud maksete omistamises selle jurisdiktsiooni õigusaktide kohaselt, kus üksus tegutseb;

d) makse põhjustab mahaarvamise ilma arvessevõtmiseta tunnustamata püsivale tegevuskohale tehtud makse tulemusena;

e) makse, mis on tehtud hübriidüksusele, põhjustab mahaarvamise ilma arvessevõtmiseta ning ebakõla tuleneb asjaolust, et makset ei võeta makse saaja jurisdiktsiooni õigusaktide kohaselt arvesse;

▼M1

f) arvestuslik makse, mis on tehtud peakontori ja püsiva tegevuskoha vahel või kahe või enama püsiva tegevuskoha vahel, põhjustab mahaarvamise ilma arvessevõtmiseta ning ebakõla tuleneb asjaolust, et makset ei võeta makse saaja jurisdiktsiooni õigusaktide kohaselt arvesse, või

g) topeltmahaarvamine tehakse.

Käesoleva punkti 9 kohaldamisel:

a) ülekantud finantsinstrumendilt saadud aluseks olevat tulu väljendav makse ei põhjusta hübriidset ebakõla esimese lõigu alapunkti a kohaselt, kui finantskaupleja teeb makse turutingimustel toimuva hübriidülekande alusel, tingimusel et maksja jurisdiktsioonis nõutakse finantskauplejalt kõigi ülekantud finantsinstrumendiga seoses saadud summade tuluna arvessevõtmist;

b) tekib hübriidne ebakõla esimese lõigu alapunktide e, f või g alusel üksnes siis, kui maksja jurisdiktsioonis lubatakse teha mahaarvamist, et tasakaalustada summa, mis ei ole kahekordselt arvessevõetav tulu;

c) käsitatakse ebakõla hübriidse ebakõlana üksnes juhul, kui see tekib sidusettevõtjate vahel, maksumaksja ja sidusettevõtja vahel, peakontori ja püsiva tegevuskoha vahel, sama üksuse kahe või enama püsiva tegevuskoha vahel või struktureeritud korralduse alusel.

Käesoleva punkti 9 ning artiklite 9, 9a ja 9b kohaldamisel kasutatakse järgmisi mõisteid:

a) „ebakõla” – topeltmahaarvamine või mahaarvamine ilma arvessevõtmiseta;

b) „topeltmahaarvamine” – sama makse, kulu või kahjum arvatakse maha jurisdiktsioonis, kust makse pärineb, kus kulu kanti või kahjum tekkis (maksja jurisdiktsioon), ja teises jurisdiktsioonis (investori jurisdiktsioon). Hübriidüksuse või püsiva tegevuskoha tehtud makse puhul on maksja jurisdiktsioon see, kus hübriidüksus või püsiv tegevuskoht on asutatud või asub;

c) „mahaarvamine ilma arvessevõtmiseta” – peakontori ja püsiva tegevuskoha vahel või kahe või enama püsiva tegevuskoha vahel tehtud makse või arvestusliku makse mahaarvamine mis tahes jurisdiktsioonis, kus makset või arvestuslikku makset käsitatakse tehtuna (maksja jurisdiktsioon), ilma et seda makset või arvestuslikku makset makse saaja jurisdiktsioonis maksustamisel arvesse võetaks. Makse saaja jurisdiktsioon on iga jurisdiktsioon, kus makse või arvestuslik makse saadakse või kus seda käsitatakse saaduna mis tahes muu jurisdiktsiooni õigusaktide kohaselt;

▼**M1**

d) „mahaarvamine” – summa, mida käsitatakse maksustatavast tulust mahaarvatavana maksja või investori jurisdiktsiooni õigusaktide kohaselt. Mõistet „mahaarvatav” tõlgendatakse vastavalt sellele;

e) „arvessevõtmine” – summa, mis võetakse makse saaja jurisdiktsiooni õigusaktide kohaselt maksustavas tulus arvesse. Finantsinstrumendi alusel tehtud makset ei käsitata arvessevõetuna, kui makse kvalifitseerub mis tahes maksusoodustuse kohaldamisele üksnes selle viisi tõttu, kuidas makse on makse saaja jurisdiktsiooni õigusaktide kohaselt kvalifitseeritud. Mõistet „arvessevõetud” tõlgendatakse vastavalt sellele;

f) „maksusoodustus” – maksuvabastus, maksumäära vähendamine või igasugune maksukrediit või -tagastus (v.a kinnipeetava maksu krediit);

g) „kahekordselt arvessevõetav tulu” – igasugune tuluobjekt, mis võetakse arvesse mõlema jurisdiktsiooni õigusaktide kohaselt, kus ebakõla on tekkinud;

h) „isik” – üksikisik või üksus;

i) „hübriidüksus” – igasugune üksus või korraldus, mida ühe jurisdiktsiooni õigusaktide kohaselt käsitatakse maksustatava üksusena ja mille tulu või kulu käsitatakse teise jurisdiktsiooni õigusaktide kohaselt ühe või enama muu isiku tulu või kuluna;

j) „finantsinstrument” – igasugune instrument, mille tulemusena tekib rahastamise või omakapitali tulusus, mis maksustatakse kas makse saaja või maksja jurisdiktsiooni õigusaktide kohaselt võla, omakapitali või tuletisinstrumentide maksustamise suhtes kohaldatavate õigusnormide alusel ning mis hõlmab hübriidülekannet;

k) „finantskaupleja” – isik või üksus, kes ostab ja müüb regulaarselt finantsinstrumente oma arvel ja kasumi teenimise eesmärgil;

l) „hübriidülekanne” – igasugune korraldus finantsinstrumendi ülekandmiseks, kui ülekantud finantsinstrumendilt saadud aluseks olevat tulu käsitatakse maksustamise eesmärgil samaaegselt rohkem kui ühe korralduse poole saadud tuluna;

m) „turutingimustel toimuv hübriidülekanne” – igasugune hübriidülekanne, mille finantskaupleja teeb tavapärase tegevuse käigus ja mitte struktureeritud korralduse osana;

n) „tunnustamata püsiv tegevuskoht” – igasugune korraldus, mille kohaselt tekib peakontori jurisdiktsiooni õigusakti kohaselt püsiv tegevuskoht, ent mida teise jurisdiktsiooni õigusaktide kohaselt ei käsitata püsiva tegevuskohana;

▼M1

10) „finantsaruandluse eesmärgil konsolideeritud kontsern” – kontsern, kuhu kuuluvad kõik üksused, mis on täielikult hõlmatud konsolideeritud finantsaruandega, mis on koostatud rahvusvaheliste finantsaruandlusstandardite või liikmesriigi finantsaruandlussüsteemi alusel;

11) „struktureeritud korraldus” – hübriidse ebakõlaga seotud korraldus, mille puhul ebakõla on korralduse tingimustesse arvestatud, või korraldus, mis on kavandatud nii, et tekiks hübriidne ebakõla, v.a juhul, kui põhjendatult ei saa eeldada, et maksumaksja või sidusettevõtja oleks pidanud ebakõlast teadlik olema, ning ta ei saanud osa hübriidsest ebakõlast tuleneva maksusoodustuse väärtusest.

▼B

Artikkel 3

Miinimumkaitse

Käesolev direktiiv ei piira selliste siseriiklike või lepingupõhiste sätete kohaldamist, mille eesmärk on tagada riigisisesele äriühingute maksubaasile kõrgem kaitsetase.

II PEATÜKK

MAKSUSTAMISE VÄLTIMISE VASTASED MEETMED

Artikkel 4

Intresside mahaarvamise piirang

1. Ülejääv laenukasutuse kulu arvatakse maha sellel maksustamisperioodil, mil see kanti, ainult kuni 30 protsendi ulatuses maksumaksja intressi-, maksu- ja amortisatsioonieelsest kasumist (EBITDA).

Käesoleva artikli kohaldamisel võivad liikmesriigid käsitada maksumaksjana samuti:

a) üksust, kelle puhul on lubatud või nõutud sätete kohaldamine kontserni nimel, nagu on määratletud vastavalt siseriiklikule maksuõigusele;

b) üksust, kes kuulub kontserni, nagu on määratletud siseriiklikus maksuõiguses, mis ei konsolideeri maksustamise eesmärgil oma liikmete tulemit.

Sellisel juhul võib ülejääva laenukasutuse kulu ja EBITDA arvutada kontserni tasandil ning see sisaldab siis kõigi kontserni liikmete tulemusi.

2. EBITDA arvutatakse, liites maksumaksja liikmesriigis äriühingu tulumaksuga maksustatavale tulule ülejääva laenukasutuse kulu maksustamise eesmärgil korrigeeritud summad ning maksustamise eesmärgil korrigeeritud kulumi- ja amortisatsioonisummad. Maksuvaba tulu jäetakse maksumaksja EBITDAst välja.

3. Erandina lõikest 1 võib maksumaksjale anda õiguse:

▼B

a) arvata ülejääva laenukasutuse kulu maha kuni 3 000 000 euro ulatuses;

b) arvata ülejääva laenukasutuse kulu täies ulatuses maha, kui maksumaksja on eraldiseisev üksus.

Lõike 1 teise lõigu kohaldamisel arvestatakse 3 000 000 euro suurust summat kogu kontserni kohta.

Esimese lõigu punkti b kohaldamisel tähendab eraldiseisev üksus maksumaksjat, kes ei ole finantsaruandluse eesmärgil konsolideeritud kontserni osa ning kellel ei ole sidusettevõtjat ega püsivat tegevuskohta.

4. Liikmesriigid võivad jätta lõike 1 kohaldamisalast välja ülejääva laenukasutuse kulu, mis on tekkinud seoses järgmisega:

a) enne 17. juunit 2016 sõlmitud laenulepingud, kuid see välistamine ei hõlma selliste laenude hilisemat muutmist;

b) laenud, mida kasutatakse pikaajaliste avaliku sektori taristuprojektide rahastamiseks ja mille puhul nii projekti teostaja, laenukasutuse kulu, vara kui ka tulu asukoht on liidus.

Esimese lõigu punkti b kohaldamisel tähendab pikaajaline avaliku sektori taristuprojekt projekti, mille eesmärk on pakkuda, ajakohastada, käitada ja/või hooldada suuremahulist vara, mida liikmesriik peab üldist avalikku huvi pakkuvaks varaks.

Esimese lõigu punkti b kohaldamisel jäetakse kogu pikaajalisest avaliku sektori taristuprojektist saadav tulu maksumaksja EBITDAst välja ning väljajäetud ülejäävat laenukasutuse kulu ei arvata lõike 5 punktis b osutatud kontserni ülejääva laenukasutuse kulu hulka, mis tal on tekkinud seoses kolmandate isikutega.

5. Kui maksumaksja on finantsaruandluse eesmärgil konsolideeritud kontserni liige, võib maksumaksjale anda õiguse kas:

a) arvata tema ülejääva laenukasutuse kulu maha täies ulatuses, kui maksumaksja tõendab, et tema omakapitali ja koguvara suhe on sama või suurem kui kontserni omakapitali ja koguvara suhe ning kui on täidetud järgmised tingimused:

i) maksumaksja omakapitali ja koguvara suhet peetakse võrdseks kontserni omakapitali ja koguvara suhtega, kui maksumaksja omakapitali ja koguvara suhe on kuni kaks protsendipunkti väiksem, ning

▼M1

ii) kõikide varade ja kohustuste hindamisel kasutatakse sama meetodit nagu on kasutatud konsolideeritud finantsaruandes, mis on koostatud rahvusvaheliste finantsaruandlusstandardite või liikmesriigi finantsaruandlussüsteemi alusel;

▼B

või

b) arvata ülejääv laenukasutuse kulu maha suuremas summas kui see, mille oleks võinud maha arvata lõike 1 alusel. See kõrgem laenukasutuse kulu mahaarvamise piirmäär käib finantsaruandluse eesmärgil konsolideeritud kontserni kohta, mille liige maksumaksja on, ja see arvutatakse kahes etapis:

▼B

i) esiteks arvutatakse suhtarv, jagades kolmandate isikutega seoses tekkinud kontserni ülejääva laenukasutuse kulu ära kontserni EBITDA peale, ning

ii) teiseks korrutatakse suhtarv lõike 2 kohaselt arvutatud maksumaksja EBITDAga.

6. Maksumaksja liikmesriik võib näha ette sätted selleks, et kas:

a) kanda ülejääv laenukasutuse kulu, mida ei saa lõigete 1–5 alusel jooksval maksustamisperioodil maha arvata, ilma ajalise piiranguta edasi;

b) kanda ülejääv laenukasutuse kulu, mida ei saa lõigete 1–5 alusel jooksval maksustamisperioodil maha arvata, ilma ajalise piiranguta edasi ja kuni kolme aasta võrra tagasi, või

c) kanda ilma ajalise piiranguta edasi ülejääva laenukasutuse kulu ja maksimaalselt viie aasta võrra edasi kasutamata intressisumma, mida ei saa lõigete 1–5 alusel jooksval maksustamisperioodil maha arvata.

7. Liikmesriigid võivad jätta lõigete 1–6 kohaldamisalast välja finantsettevõtjad, sealhulgas juhul, kui sellised finantsettevõtjad on finantsaruandluse eesmärgil konsolideeritud kontserni osaks.

▼M1

8. Lõigete 1–7 kohaldamisel võidakse maksumaksjale anda õigus kasutada konsolideeritud finantsaruandeid, mis on koostatud muude aruandlusstandardite alusel kui rahvusvahelised finantsaruandlusstandardid või liikmesriigi finantsaruandlussüsteem.

▼B

Artikkel 5

Lahkumismaks

1. Maksumaksja peab maksu tasuma summas, mis võrdub ülekantava vara turuväärtusega vara riigist väljaviimise hetkel, millest on maha arvatud selle vara maksustamisväärtus, kui esineb vähemalt üks järgmistest asjaoludest:

a) maksumaksja kannab vara oma peakontorist teises liikmesriigis või kolmandas riigis asuvasse püsivasse tegevuskohta niivõrd, kuivõrd peakontori liikmesriigil ei ole ülekandmisest tulenevalt enam õigust ülekantud vara maksustada;

b) maksumaksja kannab vara oma liikmesriigis asuvast püsivast tegevuskohast teises liikmesriigis või kolmandas riigis asuvasse peakontorisse või püsivasse tegevuskohta niivõrd, kuivõrd püsiva tegevuskoha liikmesriigil ei ole ülekandmisest tulenevalt enam õigust ülekantud vara maksustada;

c) maksumaksja viib oma maksuresidentsuse üle teise liikmesriiki või kolmandasse riiki, välja arvatud sellise vara osas, mis jääb tegelikult seotuks esimeses liikmesriigis asuva püsiva tegevuskohaga;

▼B

d) maksumaksja viib oma püsiva tegevuskoha majandustegevuse ühest liikmesriigist üle teise liikmesriiki või kolmandasse riiki niivõrd, kuivõrd püsiva tegevuskoha liikmesriigil ei ole üleviimisest tulenevalt enam õigust ülekantud vara maksustada.

2. Maksumaksjale antakse õigus lõikes 1 osutatud lahkumismaksu tasumist edasi lükata, tasudes seda ajatatud maksetena viie aasta jooksul, kui esineb vähemalt üks järgmistest asjaoludest:

a) maksumaksja kannab vara oma peakontorist teises liikmesriigis või Euroopa Majanduspiirkonna lepingu (EMP leping) osalisest kolmandas riigis asuvasse püsivasse tegevuskohta;

b) maksumaksja kannab vara liikmesriigis asuvast püsivast tegevuskohast teises liikmesriigis või EMP lepingu osalisest kolmandas riigis asuvasse peakontorisse või teise püsivasse tegevuskohta;

c) maksumaksja viib maksuresidentsuse üle teise liikmesriiki või EMP lepingu osalisest kolmandasse riiki;

d) maksumaksja viib oma püsiva tegevuskoha majandustegevuse üle teise liikmesriiki või EMP lepingu osalisest kolmandasse riiki.

Käesolevat lõiget kohaldatakse EMP lepingu osalisest kolmandate riikide suhtes, kui nad on sõlminud maksumaksja liikmesriigi või liiduga lepingu vastastikuse abi kohta maksunõuete sissenõudmisel, mis on samaväärne nõukogu direktiivis 2010/24/EL ([1]) ette nähtud vastastikuse abiga.

3. Kui maksumaksja maksu tasumise lõike 2 kohaselt ajatab, võib temalt kas tema liikmesriigi või tema püsiva tegevuskoha liikmesriigi õigusnormide alusel nõuda intressi tasumist.

Kui on olemas tõendatav ja tegelik oht, et maksumaksja maksu ei tasu, võib temalt nõuda lõike 2 alusel maksu tasumise ajatamise tingimusena garantiid.

Teist lõiku ei kohaldata, kui maksumaksja või tema püsiva tegevuskoha liikmesriigi õigusnormid näevad ette võimaluse maksuvõla sissenõudmiseks teiselt maksumaksjalt, kes kuulub samasse kontserni ja on selle liikmesriigi maksuresident.

4. Lõike 2 kohaldamise korral peatatakse maksete ajatamine viivitamata ja maksuvõlg muutub sissenõutavaks järgmistel juhtudel:

a) ülekantud vara või püsiva tegevuskoha majandustegevus on müüdud või muul viisil võõrandatud;

([1]) Nõukogu 16. märtsi 2010. aasta direktiiv 2010/24/EL vastastikuse abi kohta maksude, maksete ja teiste meetmetega seotud nõuete sissenõudmisel (ELT L 84, 31.3.2010, lk 1).

▼B

b) ülekantud vara on edasi kantud kolmandasse riiki;

c) maksumaksja maksuresidentsus või püsiva tegevuskoha majandustegevus on edasi üle viidud kolmandasse riiki;

d) maksumaksja pankrotistub või tema tegevus likvideeritakse;

e) maksumaksja ei täida oma kohustusi seoses ajatatud maksetega ja ei paranda olukorda mõistliku aja jooksul, mis ei ületa 12 kuud.

Punkte b ja c ei kohaldata EMP lepingu osalisest kolmandate riikide suhtes, kui nad on sõlminud maksumaksja liikmesriigi või liiduga lepingu vastastikuse abi kohta maksunõuete sissenõudmisel, mis on samaväärne direktiivis 2010/24/EL ette nähtud vastastikuse abiga.

5. Kui vara, maksuresidentsus või püsiva tegevuskoha majandustegevus viiakse üle teise liikmesriiki, lähtub see liikmesriik maksustamise tarbeks vara väärtuse kindlaksmääramisel maksumaksja või tema püsiva tegevuskoha liikmesriigi poolt kindlaksmääratud vara väärtusest, välja arvatud juhul, kui see ei kajasta turuväärtust.

6. Lõigete 1–5 kohaldamisel on „turuväärtus” summa, mille eest on saavad vara vahetada või mille alusel saavad vastastikuseid kohustusi arveldada tehingut teha soovivad ja üksteisest sõltumatud ostjad ja müüjad omavahelises tehingus.

7. Tingimusel et vara paigutatakse 12 kuu jooksul tagasi vara ülekandja liikmesriiki, ei kohaldata käesolevat artiklit väärtpaberite rahastamisega seotud vara ülekandmise suhtes, tagatiseks antud vara suhtes või juhul, kui vara kantakse üle usaldatavusnormatiivide kapitalinõuete täitmiseks või likviidsuse juhtimiseks.

Artikkel 6

Üldine kuritarvituste vastane reegel

1. Äriühingu tulumaksukohustuse arvutamisel ei võta liikmesriigid arvesse skeeme või skeemide ahelat, mis, olles loodud põhieesmärgiga või ühe põhieesmärgiga saada maksueelis, mis on vastuolus kohaldatava maksuõiguse sisu või eesmärgiga, ei ole kõiki asjasse puutuvaid fakte ja asjaolusid arvesse võttes tegelik. Need skeemid võivad koosneda rohkem kui ühest vaheastmest või osast.

2. Lõike 1 kohaldamisel peetakse skeeme või skeemide ahelat fiktiivseks, kui need ei ole loodud reaalsetel ärilistel põhjustel, mis kajastavad tegelikku majanduslikku sisu.

3. Kui skeeme või skeemide ahelat ei võeta lõike 1 alusel arvesse, arvutatakse maksukohustus siseriiklike õigusnormide alusel.

▼B

Artikkel 7

Välismaiseid kontrollitavaid äriühinguid käsitlevad eeskirjad

1. Maksumaksja liikmesriik käsitab üksust või püsivat tegevuskohta, mille kasumi suhtes ei kohaldata selles liikmesriigis maksu või mis on selles liikmesriigis maksu maksmisest vabastatud, välismaise kontrollitava äriühinguna, kui on täidetud järgmised tingimused:

a) üksuse puhul on maksumaksjal üksi või koos oma sidusettevõtjatega otsene või kaudne osalus rohkem kui 50 % hääleõigusena või ta omab otseselt või kaudselt rohkem kui 50 % kapitalist või tal on õigus saada rohkem kui 50 % kõnealuse üksuse kasumist, ning

b) üksuse või püsiva tegevuskoha poolt oma kasumilt tegelikult tasutud äriühingu tulumaks on väiksem kui erinevus selle äriühingu tulumaksu summa, mis oleks üksusele või püsivale tegevuskohale määratud maksumaksja liikmesriigis kohaldatava äriühingu tulumaksu süsteemi kohaselt, ja üksuse või püsiva tegevuskoha poolt oma kasumilt tasutud tegeliku äriühingu tulumaksu summa vahel.

Esimese lõigu punkti b kohaldamisel ei võeta arvesse välismaise kontrollitava äriühingu püsivat tegevuskohta, mille suhtes ei kohaldata välismaise kontrollitava äriühingu jurisdiktsioonis maksu või mis on selles jurisdiktsioonis maksu maksmisest vabastatud. Peale selle tähendab äriühingu tulumaks, mis oleks tulnud tasuda maksumaksja liikmesriigis, maksu arvutatuna maksumaksja liikmesriigi eeskirjade kohaselt.

2. Kui üksust või püsivat tegevuskohta käsitatakse lõike 1 alusel välismaise kontrollitava äriühinguna, arvab maksumaksja liikmesriik maksustatava summa hulka:

a) üksuse jaotamata tulu või püsiva tegevuskoha tulu, mis kuulub järgmistesse kategooriatesse:

i) finantsvaralt saadud intress või muu tulu;

ii) intellektuaalomandist tulenevad litsentsitasud või muu tulu;

iii) dividendid ja aktsiate või osade müügist saadud tulu;

iv) kapitalirendist saadud tulu;

v) kindlustusest, pangandusest ja muust finantstegevusest saadud tulu;

vi) tulu, mis on saadud arveid väljastavalt ettevõttelt, kes saavad müügi- ja teenuste osutamise tulu sidusettevõtjatelt ostetud ja neile müüdud kaupadelt ja teenustelt, lisamata mingit või lisades üksnes vähest majanduslikku väärtust;

Käesolevat punkti ei kohaldata juhul, kui välismaine kontrollitav äriühing tegeleb sisulise majandustegevusega, mida toetavad töötajad, seadmed, vara ja ruumid ning mida kinnitavad asjakohased faktid ja asjaolud.

▼B

Kui välismaine kontrollitav äriühing on resident või tema asukoht on kolmandas riigis, mis ei ole Euroopa Majanduspiirkonna lepingu osaline, võivad liikmesriigid otsustada eelnevat lõiku mitte kohaldada,

või

b) üksuse või püsiva tegevuskoha jaotamata tulu, mis on saadud fiktiivsetest skeemidest, mis on loodud peamise eesmärgiga saada maksueelis.

Käesoleva punkti kohaldamisel peetakse skeemi või skeemide ahelat fiktiivseks niivõrd, kuivõrd asjaomasel üksusel või püsival tegevuskohal ei oleks vara, millelt ta kogu või osa oma tulust saab, ja ta ei oleks võtnud vastavaid riske, kui teda ei kontrolliks äriühing, kus täidetakse selle vara ja nende riskidega seotud võtmetöötajate funktsiooni, mis on kontrollitava äriühingu tulu loomisel määrava tähtsusega.

3. Kui liikmesriik arvutab maksumaksja maksustatava summa liikmesriigi sätete alusel lõike 2 punkti a kohaselt, võib liikmesriik otsustada mitte käsitada üksust või püsivat tegevuskohta välismaise kontrollitava äriühinguna lõike 1 alusel, kui üksuse või püsiva tegevuskoha saadavast tulust üks kolmandik või alla selle kuulub lõike 2 punkti a kohastesse kategooriatesse.

Kui liikmesriik arvutab maksumaksja maksustatava summa liikmesriigi sätete alusel lõike 2 punkti a kohaselt, võib liikmesriik otsustada mitte käsitada finantsettevõtjat välismaise kontrollitava äriühinguna, kui üksuse lõike 2 punkti a kohasesse kategooriasse kuuluvast tulust üks kolmandik või alla selle on saadud maksumaksja või tema sidusettevõtjatega tehtud tehingutest.

4. Liikmesriigid võivad jätta lõike 2 punkti b kohaldamisalast välja üksuse või püsiva tegevuskoha,

a) mille bilansiline kasum ei ületa 750 000 eurot ja ärituluga mitte seotud tulu ei ületa 75 000 eurot, või

b) mille bilansiline kasum ei ületa maksustamisperioodi jooksul 10 protsenti tegevuskuludest.

Esimese lõigu punkti b kohaldamisel ei või tegevuskulud hõlmata sellise kauba maksumust, mis on müüdud väljaspool riiki, mille resident üksus on või kus on püsiva tegevuskoha asukoht maksustamise eesmärgil, ega sidusettevõtjatele tehtud makseid.

Artikkel 8

Välismaise kontrollitava äriühingu tulu arvutamine

1. Artikli 7 lõike 2 punkti a kohaldamisel arvutatakse maksumaksja maksustatava summa hulka arvatav tulu selle liikmesriigi äriühingu tulumaksu käsitlevate sätete alusel, kus maksumaksja on maksuresident või kus on tema asukoht. Üksuse või püsiva tegevuskoha kahjumit ei arvata maksustatava summa hulka, vaid selle võib kooskõlas siseriikliku õigusega kanda edasi ja võtta arvesse järgnevatel maksuperioodidel.

▼B

2. Artikli 7 lõike 2 punkti b kohaldamisel piirdub maksumaksja maksustatava summa hulka arvatav tulu summadega, mis saadi niisuguselt varalt ja selliste riskide tulemusel, mis on seotud kontrolliva äriühingu võtmetöötajate funktsiooniga. Välismaise kontrollitava äriühingu tulu jaotus arvutatakse kooskõlas turuväärtuse põhimõttega.

3. Tulu, mis tuleb maksustatava summa hulka arvata, arvutatakse proportsionaalselt maksumaksja osalusega üksuses, nagu on määratletud artikli 7 lõike 1 punktis a.

4. Tulu lisatakse maksumaksja sellesse maksustamisperioodi, millal üksuse maksustamisaasta lõppeb.

5. Kui üksus jaotab maksumaksjale kasumit ja see jaotatud kasum arvatakse maksumaksja maksustatava tulu hulka, siis arvatakse varem artikli 7 alusel maksustatava summa hulka arvatud tulu jaotatud kasumilt tasumisele kuuluva maksu arvutamisel maksustatavast summast maha, et ei tekiks topeltmaksustamist.

6. Kui maksumaksja võõrandab oma osaluse üksuses või püsiva tegevuskoha majandustegevuse ja mis tahes osa võõrandamisest saadud tulust on varem arvatud artikli 7 alusel maksustatava summa hulka, siis arvatakse see summa võõrandamisest saadud tulult tasumisele kuuluva maksu arvutamisel maksustatavast summast maha, et ei tekiks topeltmaksustamist.

7. Maksumaksja liikmesriik võimaldab arvata üksuse või püsiva tegevuskoha tasutud maksu maha maksumaksja maksukohustusest maksuresidentsuse või asukohariigis. Mahaarvamise suurus arvutatakse kooskõlas siseriikliku õigusega.

▼M1

Artikkel 9

Hübriidsed ebakõlad

1. Niivõrd, kuivõrd hübriidsete ebakõlade tulemuseks on topeltmahaarvamine:

a) ei lubata mahaarvamist teha liikmesriigis, mis on investori jurisdiktsiooniks, ning

b) kui mahaarvamist lubatakse investori jurisdiktsioonis teha, ei lubata seda teha liikmesriigis, mis on maksja jurisdiktsiooniks.

Sellist mahaarvamist saab siiski kasutada selleks, et tasakaalustada kahekordselt arvessevõetav tulu, mis tekib kas praegusel või järgmisel maksustamisperioodil.

2. Niivõrd, kuivõrd hübriidsete ebakõlade tulemuseks on mahaarvamine ilma arvessevõtmiseta:

a) ei lubata mahaarvamist teha liikmesriigis, mis on maksja jurisdiktsiooniks, ning

b) kui mahaarvamist lubatakse maksja jurisdiktsioonis teha, siis makse summa, mis põhjustaks muidu ebakõla, lisatakse tulu hulka liikmesriigis, mis on makse saaja jurisdiktsiooniks.

▼M1

3. Liikmesriik ei luba maksumaksjal makset maha arvata, kui selline makse rahastab otseselt või kaudselt mahaarvatavat kulu, põhjustades seeläbi hübriidse ebakõla tehingu või rea tehingute kaudu, mis toimuvad sidusettevõtjate vahel või milles osaletakse struktureeritud korralduste raames, välja arvatud juhul, kui üks jurisdiktsioonidest, mis on seotud tehingu või rea tehingutega, on sellise hübriidse ebakõla osas teinud samaväärse kohanduse.

4. Liikmesriik võib jätta:

a) käesoleva artikli lõike 2 punkti b kohaldamisalast välja hübriidsed ebakõlad, mis on määratletud artikli 2 esimese lõigu punkti 9 alapunktides b, c, d või f;

b) käesoleva artikli lõike 2 punktide a ja b kohaldamisalast välja hübriidsed ebakõlad, mis tulenevad finantsinstrumendi alusel intressi maksmisest sidusettevõtjale, kui:

i) finantsinstrumendil on konverteerimise, kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise või allahindamise omadused;

ii) finantsinstrumendi emiteerimise ainus eesmärk on täita pangandussektorile kohaldatavaid kahjukatmisvõime nõudeid ning finantsinstrumenti tunnistatakse sellisena maksumaksjale kehtivates kahjukatmisvõime nõuetes;

iii) finantsinstrument on emiteeritud

— seoses finantsinstrumentidega, millel on konverteerimise, kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise või allahindamise omadus emaettevõtja tasandil;

— tasemel, mis on vajalik kohaldatavate kahjukatmisvõime nõuete täitmiseks,

— muul viisil kui struktureeritud korralduse osana, ning

iv) korralduse raames tehtav üldine netomahaarvamine konsolideeritud kontserni kohta ei ole suurem summast, mis oleks olnud tulemuseks siis, kui maksumaksja oleks sellise finantsinstrumendi emiteerinud otse turule.

Punkti b kohaldatakse kuni 31. detsembrini 2022.

5. Kui hübriidne ebakõla on seotud tunnustamata püsiva tegevuskoha tuluga, mida ei maksustata liikmesriigis, kus maksumaksja on maksuresident, nõuab see liikmesriik, et maksumaksja võtaks arvesse tulu, mis oleks muidu omistatud tunnustamata püsivale tegevuskohale. Seda kohaldatakse üksnes juhul, kui liikmesriik peab vabastama tulu maksudest vastavalt liikmesriigi ja kolmanda riigi vahel sõlmitud topeltmaksustamise vältimise lepingule.

▼M1

6. Kui hübriidülekanne on kavandatud tooma kaasa maksusoodustuse seoses ülekantud finantsinstrumendiga seotud makselt kinnipeetava maksuga rohkem kui ühele asjaomasele poolele, piirab maksumaksja liikmesriik sellisest maksusoodustusest saadavat kasu proportsionaalselt selle maksega seotud maksustatava netotuluga.

Artikkel 9a

Ümberpööratud hübriidsed ebakõlad

1. Kui üks või enam mitteresidendist seotud üksust, kellele kuulub otseselt või kaudselt kokku 50 protsenti või rohkem liikmesriigis juriidilisi õigusi omava või liikmesriigis asutatud hübriidüksuse hääleõigusest, kapitaliosalusest või kasumiosalusest, asub jurisdiktsioonis või jurisdiktsioonides, mis peavad seda hübriidüksust maksukohustuslaseks, peetakse seda hübriidüksust selle liikmesriigi residendiks ja tema tulu maksustatakse, kui seda tulu ei maksustata muudmoodi liikmesriigi või mis tahes muu jurisdiktsiooni õigusaktide kohaselt.

2. Lõiget 1 ei kohaldata ühisinvesteerimisettevõtja suhtes. Käesoleva artikli kohaldamisel tähendab ühisinvesteerimisettevõtja investeerimisfondi või -vahendit, mis on laialdaselt kasutatav, millel on mitmekesistatud väärtpaberiportfell ja mille suhtes kohaldatakse investorikaitse õigusakte riigis, kus ta on asutatud.

Artikkel 9b

Maksuresidentsusega seotud ebakõlad

Kui kahe või enama jurisdiktsiooni maksuresidendist maksumaksja makse, kulu või kahjum arvatakse maksubaasist maha mõlemas jurisdiktsioonis, siis ei luba maksumaksja liikmesriik mahaarvamist teha, kui teine jurisdiktsioon võimaldab teist mahaarvamist selleks, et tasakaalustada tulu, mis ei ole kahekordselt arvessevõetav tulu. Kui mõlemad jurisdiktsioonid on liikmesriigid, siis see liikmesriik, kus maksumaksjat ei peeta residendiks vastavalt kahe asjaomase liikmesriigi vahel sõlmitud topeltmaksustamise vältimise lepingule, ei luba mahaarvamist teha.

▼B

III PEATÜKK

LÕPPSÄTTED

Artikkel 10

Läbivaatamine

1. Komisjon hindab käesoleva direktiivi rakendamist, eelkõige artikli 4 mõju, 9. augustiks 2020 ja esitab selle kohta nõukogule aruande. Komisjoni aruandega kaasneb vajaduse korral seadusandlik ettepanek.

▼M1

Erandina esimesest lõigust hindab komisjon artiklite 9 ja 9b rakendamist ning eelkõige artikli 9 lõike 4 punktis b sätestatud väljajätmise tagajärgi hiljemalt 1. jaanuariks 2022 ja esitab selle kohta nõukogule aruande.

▼B

2. Liikmesriigid edastavad komisjonile kogu teabe, mis on vajalik, et hinnata käesoleva direktiivi rakendamist.

3. Artikli 11 lõikes 6 osutatud liikmesriigid edastavad komisjonile enne 1. juulit 2017 kogu teabe, mis on vajalik maksubaasi õõnestamise ja kasumi ümberpaigutamise (BEPS) riskide ärahoidmiseks kehtestatud sihipäraste siseriiklike eeskirjade tulemuslikkuse hindamiseks.

Artikkel 11

Ülevõtmine

1. Liikmesriigid võtavad vastu ja avaldavad käesoleva direktiivi järgimiseks vajalikud õigus- ja haldusnormid hiljemalt 31. detsembril 2018. Nad edastavad kõnealuste normide teksti viivitamata komisjonile.

Liikmesriigid kohaldavad neid norme alates 1. jaanuarist 2019.

Kui liikmesriigid need meetmed vastu võtavad, lisavad nad nendesse meetmetesse või nende meetmete ametliku avaldamise korral nende juurde viite käesolevale direktiivile. Sellise viitamise viisi näevad ette liikmesriigid.

2. Liikmesriigid edastavad komisjonile käesoleva direktiiviga reguleeritavas valdkonnas nende poolt vastuvõetavate põhiliste siseriiklike õigusnormide teksti.

3. Kui direktiivis nimetatakse rahaline väärtus eurodes, võivad liikmesriigid, mille rahaühik ei ole euro, otsustada arvestada vastavat väärtust omavääringus 12. juulil 2016.

4. Erandina artikli 5 lõikest 2 võib Eesti, niikaua kui ta ei maksusta jaotamata kasumit, käsitleda rahalises või mitterahalises vormis varade, sealhulgas sularaha ülekandmist Eestis asuvast püsivast tegevuskohast teises liikmesriigis või EMP lepingu osalisest kolmandas riigis asuvasse registrijärgsesse asukohta või teise püsivasse tegevuskohta kasumi jaotamisena ning kohaldada tulumaksu, andmata maksumaksjatele õigust sellise maksu tasumist edasi lükata.

5. Erandina lõikest 1 võtavad liikmesriigid vastu ja avaldavad artikli 5 järgimiseks vajalikud õigus- ja haldusnormid hiljemalt 31. detsembriks 2019. Nad edastavad kõnealuste normide teksti viivitamata komisjonile.

Liikmesriigid kohaldavad neid norme alates 1. jaanuarist 2020.

Kui liikmesriigid need meetmed vastu võtavad, lisavad nad nendesse meetmetesse või nende meetmete ametliku avaldamise korral nende juurde viite käesolevale direktiivile. Sellise viitamise viisi näevad ette liikmesriigid.

▼M1

5a. Erandina lõikest 1 võtavad liikmesriigid vastu ja avaldavad artikli 9 järgimiseks vajalikud õigus- ja haldusnormid hiljemalt 31. detsembriks 2019. Nad edastavad kõnealuste normide teksti viivitamata komisjonile.

▼M1

Liikmesriigid kohaldavad neid norme alates 1. jaanuarist 2020.

Kui liikmesriigid need normid vastu võtavad, lisavad nad nendesse või nende normide ametliku avaldamise korral nende juurde viite käesolevale direktiivile. Sellise viitamise viisi näevad ette liikmesriigid.

▼B

6. Erandina artiklist 4 võivad liikmesriigid, kes on kehtestanud 8. august 2016 BEPSi riskide ärahoidmiseks sihipärased siseriiklikud eeskirjad, mis on käesolevas direktiivis sätestatud intresside mahaarvamise piiranguga samavõrra tulemuslikud, kohaldada neid sihipäraseid eeskirju kuni BEPSi aruande 4. meetmega seotud miinimumstandardit käsitleva OECD liikmete vahelise kokkuleppe ametlikul veebisaidil avaldamise kuupäevale järgneva esimese täieliku majandusaasta lõpuni, kuid hiljemalt kuni 1. jaanuarini 2024.

Artikkel 12

Jõustumine

Käesolev direktiiv jõustub kahekümnendal päeval pärast selle avaldamist *Euroopa Liidu Teatajas*.

Artikkel 13

Adressaadid

Käesolev direktiiv on adresseeritud liikmesriikidele.